H Nose

του Χριστόφορου Κουνιάκη

Ο Warren Harding, ο George Whitmore και ο Wayne Merry μαζεμένοι μέσα στους υπνόσακούς τους και σκεπασμένοι με αδιάβροχους μουσαμάδες σ' ένα πατάρι 800 μέτρα ψηλά στο El Capitan, περιμένουν να σταματήσει η καταιγίδα. Είναι Νοέμβριος, οι μέρες είναι κρύες και μικρές.

Βρίσκονται 11 μέρες πάνω στο El Capitan, διπλάσιο χρόνο που έχει ποτέ μείνει Αμερικάνος αναρριχητής πάνω στο βράχο.

Από κάτω βρίσκεται μία ιστορία 45 ημερών σε μία περίοδο 18 μηνών. Μία ιστορία με συνεχή εμπόδια και δυσκολίες. Δυσκολίες που κανένας αναρριχητής δεν έχει συναντήσει. Χαοτικά εκκρεμή, σφοδρές καταιγίδες, και τράβηγμα μεγάλων και βαριών σάκων. Και τώρα, ένας αρνητικός τοίχος 25 μέτρων χωρίς σχισμές, τους χωρίζει από την κορυφή.

Σε κάθε αναρριχητή, με μεγάλη δραστηριότητα, έρχεται κάποια στιγμή όπου η επιτυχία μιας ανάβασης δεν εξαρτάται τόσο από μία καλή φυσική κατάσταση, όσο από μία τρομερή θέληση και αποφασιστικότητα.

Και ακριβώς τότε ο Harding, διώχνοντας τους φόβους του και ξεχνώντας τα άυπνα βράδια στα πατάρια, κρεμασμένος επί 14 ώρες όλο το βράδυ τοποθετούσε ασφάλειες στο βράχο. Ήταν 6 η ώρα το πρωί όταν έβαζε την τελευταία ασφάλεια, σφραγίζοντας έτσι το τέλος ενός τολμήματος που άρχισε του 1957. Η πρώτη ανάβαση της διαδρομής Nose στο συγκρότημα του El Capitan, μία από τις μεγαλύτερες διαδρομές βράχου, πραγματοποιήθηκε. Το ημερολόγιο έγραφε 12 Νοεμβρίου 1958.

Ήταν Ιανουάριος του 1988. Μόλις είχα τελειώσει το μεταπτυχιακό μου στην Αμερική και αποφάσισα να βρεθώ για λίγο στη κοιλάδα του Yosemite πριν επιστρέφω στην Ελλάδα. Νοικιάζοντας ένα αμάξι από το Λος Άντζελες ξεκίνησα για την κοιλάδα. Μερικές ώρες αργότερα φθάνοντας στη κοιλάδα θα ακολουθούσα ένα μονοπάτι που οδηγούσε σ' ένα συγκρότημα βράχων ονομαζόμενο El Capitan. Προχωρούσα ελικοειδώς ανάμεσα από τα πανύψηλα πεύκα, όταν ξαφνικά βγαίνοντας από το δάσος εκεί μπροστά μου, πάνω μου, γύρω μου, μία θάλασσα από γρανίτη αιωρούνταν, ζαλίζοντάς με, με τα χρώματα της, με το μέγεθος της, και προξενώντας μου ένα κενό στο στομάχι. Βρισκόμενος εκεί, μπροστά στη Μέκκα των αναρριχητών όλου του κόσμου, ένα όνειρο άρχισε να γεννιέται μέσα μου. "Κάποια μέρα θα ήθελα να βρισκόμουνα εκεί πάνω", είπα μέσα μου.

Τα ίδια λόγια είχε πει ο φίλος και σχοινοσύντροφός μου Δημήτρης Τιτόπουλος, μερικά χρόνια πριν το Νοέμβριο του 1984. Ήταν τότε, όταν μαζί με τον Αγνόγλου και τον Κορρέ όπου μετά από μία αξιοθαύμαστη συλλογική προσπάθεια, πιέζοντας τους εαυτούς τους στα όρια, θα ανέβαιναν ελεύθερα τη διαδρομή Batman – πρώτη φορά από Έλληνες – στη Βαράσσοβα. Ο Στέλιος Βασιλόπουλος αργότερα θα τους συγχαιρόνταν και θα τους μιλούσε για το Yosemite. Η πρώτη αυτή αναφορά για το Yosemite θα αιχμαλώτιζε το Δημήτρη με μια ακατανίκητη επιθυμία να ανέβει κάποτε έναν από τους μεγαλύτερους γρανιτένιους μονόλιθους της Γης : το El Capitan.

Όμως, ένα όνειρο, μία επιθυμία, από μόνα τους είναι παθητικά και χρειάζεται μία απόφαση για να μετατραπούν σε στόχους. Και η απόφαση αυτή πάρθηκε αρκετά χρόνια αργότερα.

Ιούλιος 1993

Το λεωφορείο, ακολουθώντας το δρόμο 41 μόλις εξέρχεται από το τούνελ Wawona. Ξαφνικά ένας γρανιτένιος πύργος, με ύψος μεγαλύτερο από 1.000 μέτρα, ορθώνεται από αριστερά μας. Το μέγεθος του σε ζαλίζει και η προοπτική αλλοιώνεται τόσο ώστε ο οριζόντιος κόσμος γίνεται ακατανόητος. Το El Capitan είναι μπροστά μας. Είναι Ιούλιος του 1993.

το 1^{ο} εκκρεμές και η σχισμή Stoveleg

Το πατάρι του πύργου Dolt είναι ένα επίπεδο και ευρύχωρο πατάρι και το πρώτο μέρος της διαδρομής που μπορείς να ακουμπήσεις πίσω να ηρεμήσεις και να κάνεις ένα απολογισμό της πρώτης ημέρας στη Nose. Δώδεκα σχοινιές πάνω από την κοιλάδα του Yosemite ή οκτώ σχοινιές πάνω από ένα μικρό παταράκι ονομαζόμενο Sickle, ήταν όπως ακριβώς το είχαμε προγραμματίσει. Περίπου 20% των ομάδων υποχωρούν από εδώ, διότι ο βράχος από κάτω μας βυθίζεται σχεδόν κάθετα 400 μέτρα μέχρι τη βάση ενώ, η κορυφή φαίνεται να είναι χιλιόμετρα μακριά. Αν βρεθείς εδώ, δεν πρέπει να ξεγελαστείς από αυτό και ούτε να σε αφήσει να σε νικήσει. Ανεβαίνοντας στο El Capitan είναι περισσότερο μια Οδύσσεια στο μυαλό, παρά μία φυσική δοκιμασία.

Είχαμε κερδίσει πολύτιμο χρόνο με το να ανεβούμε μερικές μέρες πριν, τις τέσσερις πρώτες σχοινιές μέχρι το Sickle και να προωθήσουμε τους δύο σάκους μας βάρους 90 κιλών (48 λίτρα νερό). Ενώνοντας και σταθεροποιώντας τα τρία σχοινιά μας στο Sickle, κατεβήκαμε πάλι στη βάση. Είναι μία τακτική που την ακολουθούν όλοι όσοι σχεδιάζουν να ανέβουν τη Nose σε περισσότερο από μία μέρα.

Η πρώτη αυτή επαφή με την Nose, μέχρι το Sickle, δεν ήτανε και τόσο ευχάριστη διότι έπρεπε να αναρριχηθούμε ένα μεγάλο τμήμα χωρίς καλές

ασφάλειες με τεχνικές δυσκολίες Α2 και ένα σημείο Α3. Μόνιμες ασφάλειες δεν υπήρχαν και στηριζόσουν είτε σε μικρά friends, τα οποία σφηνώνανε μόνο τα δύο στελέχη, είτε σε μικρά καρυδάκια τα οποία στεκόντουσαν με τη δύναμη του βάρους σου. Κάθε ασφάλεια τη δοκίμαζες πρώτα αν στέκεται και ακολούθως, μετέφερες επάνω σε αυτή, με απαλές κινήσεις, το βάρος του σώματός σου.

πλησιάζοντας το Sickle

Φθάνοντας στο Sickle, η επόμενη δοκιμασία ήταν να βρούμε τον κατάλληλο και γρηγορότερο τρόπο να ανεβάσουμε τους σάκους μας, τον οποίο και θα εφαρμόζαμε σε όλη την ανάβαση. Τελικά μετά από αρκετούς πειραματισμούς καταλήξαμε στην αποφυγή του πολύσπαστου, καθώς διαπιστώσαμε ότι είναι πολύπλοκο και χρονοβόρο. Ο ιδανικότερος τρόπος είναι το τράβηγμα των σάκων μέσω μιας τροχαλίας, με το βάρος του σώματος μας, δηλ. από τη μια μεριά της τροχαλίας οι σάκοι και από την άλλη εμείς, όπως το ασανσέρ.

Τετάρτη, 7 Ιουλίου 1993

Η ώρα είναι 7 το πρωί, δεύτερη μέρα στη Nose και μόλις έχουμε αφήσει το πατάρι του πύργου Dolt με κατεύθυνση προς ένα άλλο πατάρι, το οποίο βρίσκεται στον πύργο El Cap (El Cap Tower). Τρεις σχοινιές με όχι ιδιαίτερες δυσκολίες ενώνουν τους δύο αυτούς πύργους. Το πατάρι του πύργου El Cap, βρίσκεται στο μέσο της διαδρομής, περίπου 550 μέτρα πάνω από την κοιλάδα, και χρειαζόμαστε άλλα 120 μέτρα νια να φθάσουμε εκεί. Παρακολουθώ το Δημήτρη να γέρνει με δύναμη προς τα δεξιά σε μία απότομη γωνία βράχου και με άψογη τεχνική ντούλφερ να οδηγεί τις επόμενες 2 σχοινιές. Μια εύκολη σχοινιά μας χωρίζει τώρα από το επίπεδο και μακρόστενο πατάρι του πύργου El Cap.

Δεξιά μας προβάλλει η γυαλιστερή επιφάνεια της νοτιοανατολικής πλευράς του El Capitan. Δέος και φόβος συνάμα, σε διακατέχουν όταν σκέφτεσαι ότι εκεί βρίσκονται μερικές από τις πιο δύσκολες και επικίνδυνες αναρριχητικές διαδρομές στο κόσμο, διαδρομές 30 σχοινιών με συνεχείς τεχνικές δυσκολίες Α4 και Α5. Τι ανθρώπινα θαύματα έχει δει η αχανής αυτή έκταση γρανίτη! Όλους αυτούς τους αναρριχητές που με ένταση, με φόβους και αμφιβολίες να οδηγούν διαδρομές στο όριο, με τα χτυπημένα χέρια τους, κρεμασμένοι, να προσπαθούν να βρουν ένα δρόμο στη γρανιτένια απεραντοσύνη.

Ανεβαίνοντας τα τελευταία μέτρα προς το πατάρι El Cap, ξαφνικά βλέπω τον Δημήτρη να διπλώνεται από δυνατούς πόνους στη μέση του. Μέσα σε λίγα λεπτά υποφέρει τόσο που του είναι αδύνατο να με ασφαλίσει. Του φωνάζω να μου ελευθερώσει εντελώς τα σχοινιά για να ανέβω μέχρι το πατάρι. Ανασφάλιστος με πολλή προσοχή καταφέρνω και ανεβαίνω στο πατάρι. Γρήγορα σταθεροποιώ τα σχοινιά και επί μισή ώρα προσπαθώ να πείσω τον Δημήτρη να έλθει επάνω. Του είναι αδύνατο να κινηθεί από τους τρομερούς πόνους που αισθάνεται και στη κοιλιά του τώρα Κάποια στιγμή σε μία μικρή υποχώρηση των πόνων, αποφασίζει να ανεβεί. Παροτρύνοντας τον και βοηθώντας τον όσο μπορούσα ανεβαίνει μέχρι το πατάρι. Του δίνω κάποια αναλγητικά χάπια, τον βάζω στον υπνόσακό του και αρχίζω να φτιάχνω ένα πρόχειρο φαγητό μ' ένα διαλυμένο γκαζιεράκι βενζίνης που κάθε τόσο φυσούσες να σβήσεις τη φωτιά που έπιανε από τις διαρροές βενζίνης.

Λίγο αργότερα τρώγοντας αποφασίζουμε να μείνουμε στο πατάρι El Cap περιμένοντας και ελπίζοντας να σταματήσουν οι πόνοι, διαφορετικά πρέπει να υποχωρήσουμε. Βρισκόμενοι στο μέσο της διαδρομής η σκέψη της υποχώρησης μας απογοητεύει, όχι τόσο για την δυσκολία της υποχώρησης, όσο για το ότι ένα όνειρο χρόνων θα έμενε απραγματοποίητο.

Γνωρίζαμε ότι στην αναρρίχηση και γενικά στην ορειβασία το πιο δύσκολο πράγμα δεν είναι η απόφαση μιας ανάβασης αλλά η απόφαση μιας υποχώρησης. Ένα πράγμα που δεν αρμόζει σαν κίνητρο στην αναρρίχηση είναι ο εγωισμός ή η αλαζονεία. Ναι, οι περισσότεροι από μας που αναρριχόμαστε σε μεγάλες διαδρομές, η αυτοεπιβεβαίωση, συνήθως, γρήγορα εξαντλείται. Για να συνεχίζεις να ανεβαίνεις, μέρα με τη μέρα, κάτω από πιεστικές για τον ψυχισμό σου συνθήκες, απαιτείται μία μεγαλύτερη και πιο ισχυρή πίστη από την φιλαυτία ή οποιαδήποτε αίσθηση (σύμπλεγμα) ανωτερότητας.

Πέμπτη, 8 Ιουλίου 1993

Ο Ήλιος μόλις έχει αρχίσει να διαλύει την πρωινή ομίχλη κάτω στη κοιλάδα. Στο βράχο η μία απόχρωση διαδέχεται την άλλη, καθώς ο Ήλιος προβάλλει αργά από δεξιά μας.

Βγαίνοντας από τον υπνόσακό παρατηρώ τον Δημήτρη ο οποίος δείχνει να μην πονάει καθόλου ή σχεδόν καθόλου. Ξέρω ότι αν έχει κάποιους πόνους δεν πρόκειται να το δείξει για να μην με επηρεάσει, αλλά θα συνεχίσει την αναρρίχηση, με το πείσμα που τον διακρίνει. Παίρνουμε ένα γρήγορο πρωινό - ένα κοκτέιλ από καφέ, ασπιρίνη και μεταλλικά άλατα - και ξεκινώ να ανεβαίνω τη σχοινιά που βρίσκεται ακριβώς πάνω από το πύργο του El Cap. Η σχοινιά αυτή, είναι μια σχοινιά ανασφάλιστη και από τη μέση της και πάνω, για 20 περίπου μέτρα, σχηματίζεται μία φαρδιά σχισμή με λεία τοιχώματα χωρίς να δέχεται καμία απολύτως ασφάλεια μέχρι το ρελαί. Μετά από κάποιο ψάξιμο και προσπαθώντας να μη σκέπτομαι την έλλειψη ασφαλειών φθάνω με ανακούφιση στο ρελαί και με αρκετή αισιοδοξία ότι θα επιτύχουμε στο στόχο μας.

Την επόμενη σχοινιά, η σχοινιά Boot Flake, την οδηγεί ο Δημήτρης, ο οποίος αισθάνεται τώρα περίφημα. Μετά από 15 μέτρα σε μια εντελώς λεία πλάκα ασφαλισμένη με κάτι πρωτόγονα γκολό μπαίνει στο δεξιό μέρος μιας μεγάλης αποκολλημένης φλύδας σε σχήμα μπότας, από όπου πήρε και το όνομα της. Είναι μια πανέμορφη σχοινιά με ωραίες κινήσεις ντούλφερ. Ακριβώς μετά, 650 μέτρα πάνω από την κοιλάδα, ακολουθεί το δεύτερο μεγάλο εκκρεμές της Nose, το περίφημο King Swing. Κοιταζόμαστε με τον Δημήτρη και μου λέει ότι είναι η σειρά του να κάνει εκκρεμές. Τον κατεβάζω περίπου 20 μέτρα και αποκτώντας την ανάλογη ταχύτητα, τρέχει με δύναμη προς τα αριστερά για να πιάσει μία μικρή σχισμή και να τοποθετήσει μία ασφάλεια. Κρεμασμένος τώρα από την ασφάλεια αυτή, τον κατεβάζω άλλα 5 μέτρα και ξεκινάει ένα δεύτερο μικρότερο εκκρεμές για να πιάσει μία καλύτερη σχισμή. Μία από τις δυσκολίες της Nose, τα εκκρεμή, είναι πίσω μας.

το δεύτερο μεγάλο εκκρεμές

Οι επόμενες τρεις σχοινιές μέχρι ένα πατάρι, το οποίο ονομάζεται Camp-4, οδηγούνται χωρίς καμιά ιδιαίτερη δυσκολία αν εξαιρέσουμε το κόλλημα των δύο σάκων μας ακριβώς κάτω από το πατάρι. Το πατάρι αυτό είναι μικρό, άβολο και γεμάτο αφημένες κονσέρβες από μία Κορεάτικη ομάδα. Μετά από αρκετές μανούβρες και αρκετή καθυστέρηση καταφέρνουμε να ξεκολλήσουμε τον ένα σάκο που είχε σκαλώσει κάτω από ένα αρνητικό και να τον ανεβάσουμε στο πατάρι. Η καθυστέρηση ήταν τόση όση χρειαζότανε ώστε το τελευταίο φως της ημέρας να βρίσκει το Δημήτρη στο πατάρι, το δεύτερο σάκο σφηνωμένο σε μια σχισμή δεξιά μας και εμένα κρεμασμένο στο στατικό σχοινί να έχω πιάσει έναν …. ωραίο διάλογο με τη Nose. Μετά από παρότρυνση του Δημήτρη αποφασίζω να ανέβω κι εγώ στο πατάρι και να ασχοληθούμε αργότερα με το σφηνωμένο σάκο. Αυτή τη στιγμή χρειαζόμαστε νερό, φαγητό και λίγη ξεκούραση, για να χαλαρώσουμε από την ένταση της ημέρας και να συζητήσουμε για τα σχέδια της επόμενης ημέρας ξαπλωμένοι στις … αιώρες μας.

Ξαπλωμένοι στις … αιώρες μας, στο Camp-4

Παρασκευή, 9 Ιουλίου 1993

Παρόλο που έχει ξημερώσει εδώ και αρκετή ώρα οι ακτίνες του ηλίου δεν μας έχουν ανακαλύψει ακόμη. Ένας λόγος γι' αυτό είναι ότι βρισκόμαστε στη νοτιοδυτική πλευρά του El Capitan, ενώ ένας άλλος είναι ότι 50 μέτρα ψηλότερα, βρίσκεται μια μεγάλη βράχινη στέγη, την Great Roof όπως την ονομάζουν, η οποία κυριολεκτικά μας σκεπάζει, κρύβοντάς μας το δρόμο προς τα πάνω.

Ο Δημήτρης ξεκινάει πρώτος. Κατευθύνεται λίγο δεξιά και μετά ευθεία επάνω για να φθάσει μετά από μια, ευτυχώς μικρή πτώση στο ρελαί, ακριβώς κάτω από τη μεγάλη στέγη. Φθάνοντας και εγώ στο ρελαί ο Δημήτρης μου λέει : “Θα οδηγήσεις μία από ης καλύτερες σχοινιές της Nose. Η μεγάλη στέγη είναι δικιά σου”.

Τοποθετώντας προσεκτικά μικρά καρυδάκια και friends σε μια σχισμή η οποία βρίσκεται κάτω και αριστερά από τη μεγάλη στέγη δεν αργώ να φθάσω στη βάση της στέγης. Εδώ η σχισμή λεπταίνει και διασχίζει όλη τη βάση της στέγης προς τα δεξιά.. Παρατηρώ ότι κατά μήκος της σχισμής υπάρχουν παλιά καρφιά και μερικά σφηνωμένα καρυδάκια. Περνώντας διαδοχικά δύο σκαλίτσες στις ασφάλειες αυτές τραβερσάρω όλη τη στέγη προς τα δεξιά για να μπω λίγο αργότερα σε μια πλάκα.

Η μεγάλη στέγη

στη σχοινιά της μεγάλης στέγης

Λίγα μέτρα ακόμη και πατάω στη μοναδική προεξοχή της πλάκας στην οποία βρίσκεται και το ρελαί. Η μεγάλη στέγη είναι πίσω μας. Το ρελαί αυτό βρίσκεται σ΄ ένα μοναδικό σημείο, καθώς κάτω από αυτό βρίσκονται λείες πλάκες οι οποίες εκτείνονται μέχρι τη βάση, 650 μέτρα χαμηλότερα, ενώ πάνω από αυτό βρίσκεται η Pancake Flake, μια λεπτή σχισμή η οποία χωρίζει στη μέση την πλάκα που βρισκόμαστε.

Ο Δημήτρης μπαίνει μπροστά. Τοποθετεί με προσοχή καρυδάκια μικρού μεγέθους στη σχισμή – στη Nose τα υλικά που χρησιμοποιείς για ασφάλιση είναι μικρά καρυδάκια και friends, σχεδόν όλα τα καρφιά έχουν αφαιρεθεί – και δεν αργεί να φθάσει στο τέλος της. Η Pancake Flake μαζί με την Boot Flake, οι δύο αυτές φλύδες, σχηματίζουν μοναδικές σχισμές, στις οποίες μπορείς να απολαύσεις την τεχνική ντούλφερ σ’ όλη τη διαδρομή.

η Pancake Flake

Λίγο αργότερα, το μπέρδεμα των σχοινιών μας από το δυνατό αέρα που επικρατεί μας καθυστερεί για μισή ώρα. Ένας αέρας ο οποίος μας συνοδεύει σχεδόν από την πρώτη ημέρα της ανάβασης, δροσίζοντάς μας από τον καυτό ήλιο και μπερδεύοντας τα τρία σχοινιά μας. Έτσι μαζεύομαι τα μπόσικα από τα σχοινιά σε κουλούρες και τις κρεμάμε στο ρελαί αποφεύγοντας με αυτό τον τρόπο τη μεγάλη καθυστέρηση και τον εκνευρισμό που σου δημιουργεί το μπλέξιμο τριών σχοινιών.

Μπροστά μας τώρα, ένα δίεδρο μας χωρίζει από ένα σημείο το οποίο ονομάζεται Camp-5 και αποτελείται τρία μικρά ανεξάρτητα παταράκια. Είναι ένα δίεδρο στενό, άβολο και χωρίς καμία μόνιμη ασφάλεια, αν εξαιρέσουμε ένα σφηνωμένο friend στο μέσο του. Τοποθετώ τα μικρότερα καρυδάκια (ψείρες) σε μια λεπτή σχισμή στο μέσα μέρος του δίεδρου και αρχίζω να σκαρφαλώνω αργά. Οι λείες και στενές πλευρές του δίεδρου με κουράζουν εξαντλητικά. Συνεχώς κοιτάω προς τα επάνω ψάχνοντας με απόγνωση για το τέλος του δίεδρου, μουρμουρίζοντας ακατάπαυστα ότι θα μπορούσα να βρισκόμουν σε μία ήσυχη παραλία στην Ελλάδα και όχι μέσα σ' αυτό το αναθεματισμένο δίεδρο. Λίγο αργότερα, βρισκόμενοι σε διαφορετικό παταράκι

στο Camp-5, ο Δημήτρης ξεκινάει στο λιγοστό φως που έχει μείνει, την επόμενη σχοινιά. Παρόλο που προχωρεί γρήγορα – όσο γρήγορα μπορεί να προχωρήσει κάποιος σε μια σχοινιά δυσκολίας εβδόμου βαθμού – και χωρίς την ύπαρξη μόνιμων ασφαλειών ανεβαίνει τα τελευταία μέτρα χωρίς να τοποθετεί ασφάλειες, ώστε να προλάβει να φθάσει στο ρελαί πριν σκοτεινιάσει. Φθάνοντας στο ρελαί, τοποθετεί γρήγορα το στατικό σχοινί και κατεβαίνει με ραπέλ στο Camp-5. Δείχνει λίγο απογοητευμένος καθώς δεν προλάβαμε να φθάσουμε σε ένα πατάρι το οποίο βρίσκεται τρεις σχοινιές ψηλότερα από εμάς, στη θέση Camp-6. Μετά από δέκα λεπτά, καθισμένοι στα στενά πατάρια του Camp-5 με τα πόδια μας να χάσκουν στο κενό, ετοιμάζουμε το δείπνο μας. Το σκοτάδι έχει σκεπάσει την κοιλάδα όταν μπαίνουμε υπνόσακους μας για 4^{η} φορά επάνω στον γρανιτένιο αυτό τοίχο. Ελπίζουμε ότι η σημερινή διανυκτέρευση να είναι και η τελευταία στη Nose.

Σάββατο, 10 Ιουλίου 1993

Μετά από ένα ανήσυχο ύπνο ξυπνάμε με δυνατούς πόνους στα χέρια μας και με μουδιασμένα δάκτυλα. Δυσκολευόμαστε αρκετά να μαζέψουμε τους υπνόσακους και να φορέσουμε τα παπούτσια Τα χέρια μας είναι πρησμένα από τη συνεχή αναρρίχηση αλλά πολύ περισσότερο από το τράβηγμα των σάκων. Η κατάσταση των χεριών καλυτερεύει σε λίγο όταν μαζί με το πρωινό παίρνουμε και τις καθημερινές μας ασπιρίνες. Τοποθετούμε τα πράγματα στους σάκους, οι οποίοι έχουν ελαφρύνει αισθητά καθώς το περισσότερο νερό έχει καταναλωθεί, και αρχίζουμε να ανεβαίνουμε με ζουμάρ επάνω στο στατικό σχοινί, το οποίο είχε σταθεροποιήσει ο Δημήτρης την προηγούμενη ημέρα. Γρήγορα και ξεκούραστα φθάνουμε στο ρελαί.

Από πάνω μας δύο σχοινιές ακόμη θα μας βγάλουν στο Camp-6, ένα ευρύχωρο πατάρι το οποίο μυρίζει σαν τουαλέτα. Χωρίς καμιά επιθυμία να καθίσουμε στο πατάρι αυτό ο Δημήτρης συνεχίζει για να φθάσει σ' ένα άβολο ρελαί 30 μέτρα ψηλότερα. Γρήγορα θα ανεβάσουμε τους, ελαφριούς πλέον, σάκους μας – ένα από τα πιο χρονοβόρα και κουραστικά πράγματα στο Yosemite. Το παράδοξο εδώ είναι ότι μια σχοινοσυντροφιά τριών ή τεσσάρων ατόμων ανεβαίνει γρηγορότερα από μια σχοινοσυντροφιά δύο ατόμων. Αυτό οφείλεται, γιατί στην πολυπληθή σχοινοσυντροφιά, το σκαρφάλωμα και το τράβηγμα των σάκων γίνονται ταυτόχρονα. Όταν ένας σκαρφαλώνει, κάποιος άλλος ασχολείται με το τράβηγμα των σάκων. Δεν υπάρχει χειρότερο πράγμα, όταν μετά από μια επίπονη αναρρίχηση σε δύσκολη σχοινιά, να πρέπει να τραβήξεις και δύο βαριούς σάκους.

Στην επόμενη σχοινιά, πάνω σε μια λεία πλάκα, στα αριστερά μας, τρία ολοκαίνουργια γκολό γυαλίζουνε στο φως του ηλίου. Κρεμασμένος στο πρώτο από αυτά, μετά από κάποιους δισταγμούς, βγαίνω από την πλάκα και με μια μικρή ταλάντωση περνάω δεξιά σ' ένα δίεδρο. Μας είχανε πληροφορήσει ότι τα γκολό αυτά δεν οδηγούν πουθενά και η διαδρομή συνεχίζεται προς τα δεξιά μέσα σε συνεχόμενα δίεδρα. Στο δίεδρο που μπαίνω, είναι ένα δίεδρο αρκετά στενό ώστε να σου δυσκολεύει κάθε σου κίνηση και η τοποθέτηση ασφαλειών να είναι μια επίπονη υπόθεση. Ακολουθώντας το δίεδρο αυτό, θα φθάσω κάτω και αριστερά από μια εκτεθειμένη προεξοχή του βράχου όπου θα κάνω και το ρελαί.

Ο Δημήτρης σε ένα τεχνητό κομμάτι στη Nose

Στην επόμενη σχοινιά, ο Δημήτρης τοποθετώντας για ασφάλεια ένα Chamelot μεγάλου μεγέθους, παρακάμπτει την εκτεθειμένη προεξοχή για να ακολουθήσει μια ανασφάλιστη σχισμή μέχρι το τέλος της σχοινιάς. Από εδώ, 80 μέτρα ψηλότερα, μπορούμε να δούμε έναν αρνητικό τοίχο μιας σχοινιάς περίπου, ο οποίος οδηγεί στο τέλος της διαδρομής. Καθώς αρχίζουμε να ανεβάζουμε τους σάκους, κοιτώντας προς τα κάτω, μια έκπληξη μας περιμένει. Μια σχοινοσυντροφιά δύο ατόμων ανεβαίνει με εκπληκτική ταχύτητα και τεχνική. Χαζεύοντας για λίγο το θέαμα αυτό, γιατί για θέαμα πρόκειται, ξεκινάμε γρήγορα για τα τελευταία μέτρα που μας έχουν απομείνει. Χωρίς ιδιαίτερες δυσκολίες θα ανέβουμε τις δύο επόμενες σχοινιές κάνοντας ρελαί ακριβώς κάτω από τον αρνητικό τοίχο 35 περίπου μέτρων.

Στο ρελαί αυτό θα συναντηθούμε σε λίγο με την ταχύτατη σχοινοσυντροφιά. Είναι ο Scott Franklin – ένας από τους καλύτερους επαγγελματίες αναρριχητές στην Αμερική – μαζί με ένα φίλο του, ο οποίος διαθέτει ιδιωτική πίστα αναρρίχησης. Αυτό που μας εντυπωσιάζει περισσότερο είναι ο τέλειος συντονισμός που έχουν μεταξύ τους, η μεθοδικότητα που ανεβαίνουν στο βράχο. Δεν κάνουν τίποτε περισσότερο από αυτό που χρειάζεται, αλλά και

τίποτε λιγότερο από ότι χρειάζεται. Είναι ένα σχολείο να παρακολουθείς τέτοια άτομα να ανεβαίνουν εδώ. Η αναρρίχηση στο Yosemite απαιτεί τελειότητα σε πολλά πράγματα και σίγουρα δε φθάνει μόνο να σκαρφαλώνεις υψηλό βαθμό δυσκολίας.

Μετά από ένα σύντομο διάλειμμα, οι Αμερικάνοι, αφού μας ζητήσανε πρώτα την άδεια (!!!), μπαίνουν μπροστά στην τελευταία αρνητική σχοινιά της Nose (στο Yosemite υπάρχει μια ηθική στην αναρρίχηση η οποία τηρείται από όλους ανεξαιρέτως). Κατόπιν, ο Δημήτρης ξεκινάει και αυτός περνώντας τις σκαλίτσες στα γκολό που βρίσκονται στον αρνητικό τοίχο. Είναι ένας λείος τοίχος χωρίς καμία σχισμή ο οποίος φράζει το τέλος της διαδρομής. Στον τοίχο αυτό ο Whitmore, ο Wayne και ο Harding, στην πρώτη ανάβαση της Nose, μείνανε 14 ώρες μέχρι να τον ασφαλίσουν με τα γκολό.

Περιμένοντας το Δημήτρη να κάνει το τελευταίο ρελαί, παρατηρώ το στατικό σχοινί να κατεβαίνει από πάνω, να βγαίνει έξω προς το κενό, καθώς προεξέχει ο αρνητικός τοίχος και διαγράφοντας μια καμπύλη να έρχεται σε μένα. Το Δημήτρη δε μπορώ να τον δω, καθώς τον κρύβει ο τοίχος, και έχω την εντύπωση ότι έχουν περάσει ώρες όταν τον ακούω να μου φωνάζει ότι η διαδρομή τελείωσε και να ξεκινήσω να ανέβω την τελευταία σχοινιά.

Περνώ τα δύο ζουμάρ στο στατικό σχοινί και πριν απασφαλιστώ από το ρελαί, κοιτάζω ξανά την καμπύλη που διαγράφει το σχοινί στο οποίο θα κρεμαστώ. Παρόλο που με ασφαλίζει και το αναρριχητικό σχοινί, με κυριεύει η σκέψη ότι μόνο το μόνο πράγμα που με ενώνει με το Δημήτρη ο οποίος βρίσκεται τώρα στον επίπεδο κόσμο, είναι το στατικό σχοινί. Διώχνοντας τις σκέψεις αυτές, κρέμομαι στα ζουμάρ και με μια αποφασιστική κίνηση βγάζω την αυτασφάλειά μου από το ρελαί. Μια ισχυρή δύναμη με σπρώχνει προς τα έξω. Βλέπω το βράχο να απομακρύνεται με ταχύτητα από εμένα, και την κοιλάδα, 1000 μέτρα από κάτω μου, να ταλαντώνεται μπροστά πίσω. Καθώς περιστρέφομαι στο στατικό σχοινί βρίσκομαι στο κέντρο μιας δίνης σκέψεων και συναισθημάτων.

Για πέντε ημέρες η νότια πλευρά του El Capitan, κυριαρχούσε στις ζωές μας όπως μόνο η φύση μπορεί να κυριαρχήσει στις ζωές των ανθρώπων. Με το να φθάσει η προσπάθειά μας στο τέλος της και να έχει επιτευχθεί ο στόχος μας, αισθανόμαστε μια εσωτερική ηρεμία την οποία μόνο εδώ την έχουμε αισθανθεί. Άσχετα με το τι μας επιφυλάσσει το μέλλον, η Nose μας ένωσε με ένα δεσμό τόσο δυνατό που σπάνια τον βρίσκεις στον κόσμο εκεί κάτω. Δίνοντας όσα μπορούσαμε να δώσουμε στην ανάβαση, είμαστε τώρα πιο πλούσιοι από μία εμπειρία ψυχική και σωματική και με μία νέα οπτική, την οποία λίγοι άνθρωποι μπορούν να γνωρίσουν. Έχοντας δεχθεί την κούραση σαν φυσικό επακόλουθο της προσπάθειάς μας και συνειδητοποιώντας από πριν για τις δυσκολίες και την ταλαιπωρία που θα αντιμετωπίζαμε, είμαστε τώρα κερδισμένοι με ένα δώρο νίκης και πληρότητας για το οποίο αισθανόμαστε σεβασμό και θα είμαστε πάντοτε ευγνώμονες για αυτό.

Όλα αυτά μας έκαναν να έρθουμε στη κοιλάδα του Yosemite και για όλα αυτά θα θέλουμε να έρθουμε ξανά.

